

Respect pentru oameni Colecție coordonată de

SHAUKI AL-GAREEB

CUMPĂNA DESTINELOR

VERONICA
ROTH

Traducere din limba engleză de
Ofelia Al-Gareeb și Shauki Al-Gareeb

Corint
BOOKS
2018

CAPITOLUL 1 | CYRA

LAZMET NOAVEK, TATĂL MEU și fostul tiran al shoteților, fusese considerat mort preț de mai bine de zece sezoane. Îi organizaseră o înmormântare în cadrul primului sejur de după decesul său, trimițându-i vechea armură în spațiu, întrucât nu exista niciun trup.

Și totuși, fratele meu, Ryzek, întemnițat în cala acestei nave de transport, spusește: „Lazmet e încă în viață.”

Mama ii spusește „Laz”, uneori. Nimeni altcineva în afara de Ylira Noavek n-ar fi îndrăznit. „Laz”, ii spunea ea, „încețează”. Iar el o asculta, atâta timp cât ea nu i-o cerea prea des. El o respecta, cu toate că nu mai respecta pe nimeni altcineva, nici măcar pe prietenii lui.

Față de ea își arăta o latură mai blândă, dar față de toți ceilalți... ei bine...

Fratele meu – care își începuse viața blând și abia mai târziu se îndărjise, transformându-se într-un om care își tortura propria soră – învățase de la Lazmet să scoată ochiul cuiva. Și mai învățase și cum să-l păstreze, în conservant, astfel încât să nu putrezească. Înainte să fi înțeles cu adevărat ce conțineau borcanele din Sala Armelor, mă dusesem acolo să

mă uit la ele, aşezate pe rafturi înalte deasupra capului meu, scânteind în lumina slabă. Irisuri verzi și căprui și cenușii, plutind nestingherite, ca niște pești unduindu-se la suprafața unui acvariu în căutare de mâncare.

Tatăl meu nu scosese niciodată cu mânile lui ceva din cinea. Nici nu poruncise cuiva să-o facă. Își folosise harul-flux pentru a le controla trupurile, pentru a-i forța să-o facă ei însăși.

Moartea nu e singura pedeapsă pe care i-o poți oferi unui om. Îi mai poți oferi și coșmaruri.

Mai târziu, când Akos Kereseth a pornit în căutarea mea, m-a găsit pe puntea de navigare a micii nave de transport care ne purta departe de planeta mea natală, unde oamenii mei, shoteții, erau în prag de război cu Thuvhe, națiunea în care se născuse Akos. Eu mă aflam pe scaunul căpitanului, rotindu-mă dintr-o parte în alta pentru a mă liniști. Voi am să-i povestesc ce-mi spusese Ryzek, că tatăl meu – dacă era tatăl meu, dacă și Ryzek era fratele meu – trăia. Ryzek părea sigur că eu și el nu împărteam același sânge, că eu nu eram cu adevărat o Noavek. De asta, spusese el, nu putusem să deschid încuietoarea genetică ce îi proteja camerele, de asta nu putusem să-l asasinez prima dată când încercasem.

Dar nu știam cum să încep. Cu moartea tatălui meu? Cu trupul care nu fusese niciodată găsit? Cu senzația săcăitoare că eu și Ryzek aveam trăsături mult prea diferite pentru a fi putut fi vreodată înrudiți?

Nici Akos nu părea prea dornic să vorbească. A întins pe jos, între scaunul căpitanului și perete, o pătură pe care o găsise pe undeva prin navă, și ne-am aşezat pe ea, unul lângă celălalt, privind spre nimicnicie. Umbrele-flux – abilitatea mea

vie și dureroasă – se încolăceau în jurul brațelor mele ca o scoară neagră, trimițând o durere profundă până în vârfurile degetelor.

Nu mi-era teamă de pustietate. Mă făcea să mă simt mică. Vrednică de-abia de o primă băgare în seamă, darămîte de o a doua. Și exista un soi de alinare în asta, căci adesea mă temeam că eram în stare să fac prea multe reale. Cel puțin, dacă eram mică și îmi vedeam de ale mele, nu mai puteam provoca stricăriuni. Nu-mi doream decât lucruri pe care le puteam obține la o întindere de braț.

Degetul arătător al lui Akos s-a agățat de cel mic al meu. Umbrele au dispărut de îndată ce harul său l-a contracarat pe al meu.

Da, ceea ce se afla la o întindere de braț era categoric suficient pentru mine.

— Ai vrea... să zici ceva în thuvhesită? m-a întrebat el.

Am întors capul spre el. Încă privea pe geam, un mic zâmbet arcuindu-i buzele. Avea pistrii pe nas și pe o pleoapă, aproape de gene. Am șovăit cu mâna de-abia ridicată de pe pătură, dorindu-mi să-l ating, dar, în același timp, dorindu-mi și să rămân o clipă în acea dorință. Apoi, cu buricul degetului, am urmat linia sprâncenei lui de-a lungul feței.

— Nu sunt un papagal, i-am spus. Nu ciripesc la comandă.

— Asta e o rugămintă, nu o comandă. Una umilă, a spus el. Poate doar să-mi rostești numele?

Am râs.

— Numele tău e în mare parte shotet, îți amintești?

— Adevărat. S-a întins cu gura spre mâna mea, clănțind din dinți. S-a ales cu un hohot de râs din partea mea. Care a fost cel mai dificil lucru de spus, când ai început să înveți? m-a întrebat.

Numele orașelor voastre, ce chestii greu de pronunțat! am răspuns în timp ce el mi-a dat drumul la o mână pen-tru a o prinde pe cealaltă, ținându-mă de degetul mic și de cel mare cu toate buricele degetelor.

A plasat un sărut în mijlocul palmei mele, unde pielea era bătătorită de la mânuirea pumnalelor-flux. Era bizar că ceva atât de simplu, oferit unei părți înăsprite din mine, mă putea umple atât de desăvârșit, aducând la viață fiecare nerv.

Am ofstat, consumând.

— Bine, am să le rostesc. Hessa, Shissa, Osoc. A existat un cancelar care spunea că Hessa e inima Thuvheului. Numele ei de familie era Kereseth.

— Singurul cancelar Kereseth din istoria thuvhesiilor, a spus Akos, ducându-mi palma pe obrazul lui.

M-am sprijinit într-un cot pentru a mă aplica spre el, părul meu alunecând pentru a încadra ambele noastre fețe, lung într-o parte, deși acum aveam piele-argintie pe cealaltă parte.

— Măcar atâtă știu și eu, a adăugat.

— O vreme îndelungată, nu au existat decât două familii predestinate pe Thuvhe, am spus eu, și totuși, când la o parte acea excepție, conducerea a aparținut întotdeauna celor din familia Benesit, când destinele nici măcar nu numiseră un cancelar. Asta nu ți se pare ciudat?

— Poate că noi nu suntem buni de conducători.

— Poate că destinul te favorizează, am spus eu. Poate că tronurile sunt de fapt blesteme.

— Destinul nu mă favorizează, m-a contrazis el pe un ton bland, atât de bland, încât aproape că nu mi-am dat seama la ce se referea.

Destinul lui – *al treilea născut al familiei Kereseth va muri în serviciul familiei Noavek* – era să-și trădeze căminul pentru

familia mea, întru servirea noastră, și să moară. Cum putea cineva să vadă asta ca fiind altceva decât o lovitură a destinului?

Clatin din cap.

— Scuze, nu mă gândeam...

— Cyra, a spus el, după care a tăcut, încruntându-se la mine. Tocmai mi-ai cerut scuze?

— Știu cuvintele! am protestat eu, întorcându-i încruntă-tura. Nu sunt complet lipsită de maniere.

El a râs.

— Eu știu cuvântul essanderan pentru „gunoi”; asta nu înseamnă că pronunția mea e corectă.

— Bine, îmi retrag scuzele. L-am pocnit peste nas, puternic, și când a dat înapoi, încă râzând, am spus: Care-i cuvântul essanderan pentru „gunoi”?

Mi l-a spus. A sunat ca un cuvânt reflectat într-o oglindă, rostit o dată înainte și o dată înapoi.

— Îți-am găsit punctul slab, a spus el. Trebuie doar să te tachinez cu tot felul de cunoștințe pe care tu nu le-ai dobân-dit, și îți distrag atenția imediat.

M-am gândit la asta.

— Bănuiesc că ai voie să știi *unul* din punctele mele slabe... ținând cont că ai foarte multe de exploatat.

A ridicat din sprâncene a întrebare și l-am atacat cu degetele, împungându-l în latura stângă chiar sub cot, în latura dreaptă chiar deasupra soldului, în tendonul din spatele piciorului drept. Învățasem aceste locuri moi când ne antrenam – locuri pe care el nu și le proteja suficient de bine sau care îl făcea să dea înapoi mai tare decât de obicei când loveam –, dar acum l-am necăjit cu mai multă delicatețe decât credeam că sunt în stare, făcându-l să râdă în loc să se strâmbă de durere.

M-a tras deasupra lui, ținându-mă de șolduri. Și-a strecut câteva degete pe sub betelia pantalonilor mei, și a fost un soi de agonie cu care nu eram familiarizată, un soi care nu mă deranja deloc. M-am proptit cu mâinile pe pătură, de-o parte și de alta a capului său, și m-am lăsat în jos încet pentru a-l săruta.

Ne sărutaserăm doar de câteva ori, iar eu nu mă mai sărutasem cu nimeni în afara de el, aşa că fiecare moment era în continuare o explorare. De data asta am găsit marginea dintilor lui, depărtându-se, și vârful unei limbi; am găsit alunecarea unui genunchi între ai mei și greutatea unei mâini la ceafa mea, îndemnându-mă mai aproape, mai mult, mai rapid. Nu respiram, nu voiam să pierd vremea cu asta, aşa că nu după mult timp am sfârșit prin a găfăi peste gâtul lui, făcându-l să rădă.

— Am s-o iau ca pe un semn bun, a spus el.

— Kereseth, nu fi arrogant!

Nu mă puteam abține să nu zâmbesc. Lazmet – și oricare ar fi fost întrebările pe care le aveam legate de originile mele – nu mi se mai părea atât de aproape acum. Aici eram în siguranță, plutind într-o navă în mijlocul pustietății, împreună cu Akos Kereseth.

Iar apoi: un țipăt, de undeva din adâncul navei. Semăna la voce cu sora lui Akos, Cisi.

CAPITOLUL 2 CISI

ȘTIU CUM E SĂ-ȚI PRIVEȘTI familia murind. La urma urmei, eu sunt Cisi Kereseth.

L-am privit pe tata murind pe podeaua camerei noastre de zi. I-am privit pe Ejeh și pe Akos târâți de acolo de către soldații shoteți. Am privit-o pe mama decolorându-se precum materialele la soare. Nu există multe lucruri pe care să nu le înțeleg despre pierdere. Pur și simplu nu o pot exprima aşa cum o fac alții. Harul-flux al meu mă ține bine prin să în mrejele lui.

Așa că sunt un pic geloasă pe felul în care Isae Benesit, cancelarul predestinat al Thuvheului și prietena mea, își îngăduie să jelească. Se istovește de atâtea emoții și apoi adorim, umăr la umăr, în cambuza navei de exil shoteți.

Când mă trezesc, am dureri de spate din pricina că am dormit rezemată de perete atâta timp. Mă ridic și mă înclin spre stânga, spre dreapta, în timp ce o studiez.

Isae nu arată bine, ceea ce bănuiesc că are noimă, de vreme ce sora ei geamănă, Ori, a murit ieri, într-o arenă de-a shoteților, cu totii scandând după sângele ei.

Nici nu o simt bine, textura din jurul ei fiind toată fibroasă, aşa cum îți simți dinții când nu i-ai periat. Ochii ei

scrutează încăperea, dansând pe fața și trupul meu, și nu într-un fel care ar face pe cineva să se îmbujoreze. Încerc să o liniștesc cu harul-flux al meu, trimițând o senzație delicată, ca și când ai desfășura o legătură de fire de mătase. Nu prea pare să-o ajute.

Harul-flux al meu e un lucru tare ciudat. Nu pot să știu cum se simte ea, nu chiar, dar pot să simt, ca și cum ar fi o textură în aer. Și nici nu pot controla cum se simte, dar pot face sugestii. Uneori e nevoie de câteva încercări sau de un nou fel de a mă gândi la asta. Așa că, în loc de mătase, care n-a avut niciun efect, încerc cu apă, grea, vălurind.

Degeaba. E prea agitată. Uneori, când sentimentele unei persoane sunt prea intense, e dificil pentru mine să creez un impact.

— Cisi, pot să am încredere în tine?

E un cuvânt ciudat în thuvhesită, *pot*. E *pot* și *trebuie* și *e absolut necesar*, toate amestecate laolaltă, și nu poți să-i dibui adevarata semnificație decât din context. Asta duce uneori la neînțelegeri, motiv pentru care extrathuvhesiții ne descriu limba ca fiind „alunecoasă”. Asta, plus faptul că extrathuvhesiții sunt leneși.

Așa că atunci când Isae Benesit mă întreabă în limba mea maternă dacă poate avea încredere în mine, nu știu exact la ce se referă. Însă, în orice caz, nu există decât un răspuns.

— Desigur.

— Vorbesc serios, Cisi, spune ea, pe acel ton grav pe care îl folosește când e serioasă.

Îmi place vocea aia, îmi place felul în care îmi zumzăie în cap.

— Trebuie să fac ceva, și vreau să vii cu mine, dar mă tem că nu vei...

— Isae, i-o tai eu. Sunt alături de tine, cu orice ai nevoie. O ating pe umăr delicat. Bine?

Ea încuviuințează din cap.

Mă conduce afară din cambuză și încerc să nu calc pe vreun cuțit de bucătărie. După ce ea s-a închis aici, a scos toate serurile și a stricat toate lucrurile pe care a putut pune mâna. Podeaua e acoperită cu fâșii de materiale și bucăți de sticlă și plastic crăpat și bandaje derulate. Bănuiesc că n-o pot învinui.

Harul-flux al meu mă împiedică să înfăptuiesc sau să spun lucruri care știu că îi fac pe oameni să se simtă incomod. Ceea ce înseamnă că, după ce tata a murit, nu puteam să plâng dacă nu eram singură. Mamei mele n-am putut să-i spun prea multe preț de câteva luni. Așa că dacă aș fi fost în stare să distrug o bucătărie, ca Isae, probabil că aș fi făcut-o.

O urmez pe Isae afară, în tăcere. Trecem pe lângă trupul lui Ori. E acoperită cu un cearșaf, așa că se văd doar formele umerilor ei, protuberanța nasului și a bărbiei. Doar o urmă a celei care a fost. Isae se oprește acolo și oftează. O simt și mai neînfricată acum decât înainte, ca niște fire de nisip pe pielea mea. Știu că n-o pot alina, dar sunt prea îngrijorată pentru ea ca să nu încerc.

Trimite spice diafane de năgară și lemn de esență tare, lustruit. Trimite ulei cald și otel arcuit. Nimic nu funcționează. Mă frec de ea, frustrată. De ce nu pot să fac *nimic* ca să-o ajut?

Mă gândesc, preț de o ticăitura, să cer ajutor. Akos și Cyra se află chiar acolo, pe puntea de navigare. Mama e undeva pe dedesubt. Până și prietena Cyrei, renegata Teka, e acolo, tolănită pe o banchetă, cu o clacie de păr alb-blond răsfirat în spatele ei. Dar nu îl pot striga pe niciunul din ei. Pe de-o parte, pentru că pur și simplu nu pot – nu pot să le produc cu

bună știință suferință, grație harului-blestem al meu –, iar pe de altă parte, instinctul îmi spune că e mai bine dacă pot să câștig încrederea lui Isae.

Isae ne conduce dedesubt, unde există două încăperi de depozitare și un spălător. Mama se află în spălător, îmi dau seama după sunetul apei reciclate. Într-una din camerele de depozitare – cea cu geam, am avut grija de asta – se află celălalt frate al meu, Eijeh. M-a durut sufletul să-l revăd, la atâtă vreme după răpirea lui, și foarte mic prin comparație cu stâlpul acela alb de Ryzek Noavek, care se află lângă el. Ai crede că atunci când îmbătrânesc, oamenii devin mai puternici, mai robuști. Nu și Eijeh.

Cealaltă încăpere de depozitare – cea cu toate produsele de curățat – îl găzduiește pe Ryzek Noavek. Doar gândul că el se află atât de aproape, bărbatul care a poruncit ca frații să-mi fie luați și tatăl omorât, mă face să tremur. Isae se oprește între cele două uși și atunci îmi dau seama că ea are de gând să intre în una din acele încăperi. Și nu vreau să intre la Eijeh.

Știi că, teoretic, el e cel care a omorât-o pe Ori. Adică, el ținea cuțitul care a înfăptuit crima. Dar îmi cunosc fratele. El n-ar putea omorî pe nimeni, mai ales nu pe cea mai bună prietenă a lui din copilărie. Trebuie să existe o altă explicație pentru ceea ce s-a întâmplat. Trebuie să fie vina lui Ryzek.

— Isae, spun eu. Ce...

Își duce trei degete la gură, spunându-mi să tac.

Se află chiar acolo, între cele două încăperi. Hotărând ceva, se pare, judecând după zumzăitul vag din jurul ei. Scoate o cheie din buzunar – probabil c-a furat-o de la Tekă, atunci când s-a dus să se asigure că ne îndreptăm spre Sediul Adunării – și o vâră în încuietoarea de la celula lui Ryzek. Mă întind spre mâna ei.

— E periculos, îi spun.

— Mă descurc, îmi răspunde ea. Iar apoi, îmblânzindu-se în jurul ochilor: N-am să-i permit să-ți facă rău, îți promit!

Îi dau drumul. Există o parte din mine care își dorește cu ardoare să-l vadă, să-l întâlnească în sfârșit pe monstrul acela.

Ea deschide ușa, iar el se află cu spatele sprijinit de peretele din capătul opus, cu mânele sufletește și cu picioarele depărtate. Degetele de la picioare sunt lungi și slabe, iar gleznele înguste. Clipesc spre ele. Oare dictatorii sadici ar trebui să aibă picioare care arată vulnerabil?

Dacă Isae e vreun pic intimidață, nu o arată. Stă cu mâinile strânse în față și cu capul foarte sus.

— Măi să fie! zice Ryzek, trecându-și limba peste dinți. Asemănarea dintre gemeni nu încetează să mă uimească. Semeni leit cu Orieve Benesit. Exceptând acele cicatrice, fișește. Cât de vechi sunt?

— Au două sezioane, spune Isae, bățoasă.

Vorbește cu el. Vorbește cu Ryzek Noavek, dușmanul meu de moarte, răpitorul surorii ei, care poartă un șir lung de ucideri tatuate pe braț.

— Atunci, înseamnă că tot se vor estompa, zice el. Ce păcat! Au creat o formă foarte frumoasă.

— Da, sunt o adevărată operă de artă, răspunde ea. Artiscul era o trichină shotetă care tocmai terminase de scormonit printr-un maldăr de gunoi.

Mă uit lung la ea. N-am mai auzit-o niciodată până acum spunând ceva atât de urâios despre shoteti. Nu-i stă în caracter.

„Trichină” e ceea ce oamenii le spun shotetilor când caută cea mai urâtă insultă. Trichinele sunt niște chestii cenușii, șerpuitoare, care trăiesc în lăuntrul vietăților și se hrănesc cu ele. Paraziți, care n-au putut fi eradicați de către medicina othyriană.

— Aha!